

Arrest

nr. 192 013 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoeker, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 17 oktober 2005 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, bij het Belgisch consulaat-generaal te Casablanca (Marokko) een visumaanvraag type D (lang verblijf) in met het oog op gezinshereniging. Op 14 april 2006 wordt de visumaanvraag goedgekeurd.

1.2. Op 29 mei 2006 dient de verzoeker een aanvraag in tot verblijf op grond van artikel 10, eerste lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.2.1. Op 15 mei 2007 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 3232 van 26 oktober 2007 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2.2. Op 8 november 2007 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 21 165 van 30 december 2008 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.2.3. Op 22 december 2009 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14*ter*).

1.3. Op 17 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 5 april 2012 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden.

1.4. Op 31 juli 2012 wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Op 5 september 2014 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen en wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd.

1.6. Op 29 september 2014 dient de verzoeker een asielaanvraag in. Op 22 oktober 2014 beslist de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 133 391 van 18 november 2014 weigert de Raad eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.7. Op 1 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Bij arrest nr. 148 147 van 19 juni 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.8. Op 17 november 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.9. Op 20 november 2014 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 3 december 2014 neemt de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing houdende weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

1.10. Op 26 november 2014 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.11. Op 23 december 2014 is de verzoeker onder escorte vertrokken naar Casablanca (Marokko).

1.12. Op 15 mei 2017 wordt de verzoeker opnieuw in België aangetroffen. Op 16 mei 2017 wordt ten aanzien van hem een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen.

1.13. Op 16 mei 2017 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor vier jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 16 mei 2017 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Op 05.09.2014 werd aan betrokkene in uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van drie jaar betekend en op 23.12.2014 werd betrokkene naar Marokko gerepatriëerd. Ondanks het inreisverbod kwam betrokkene op niet nader bepaalde datum en wijze terug naar België zonder zijn aanwezigheid op het grondgebied kenbaar te maken. Gezien deze feiten én het feit dat betrokkene zich tracht te identificeren aan de hand van een identiteitskaart van een andere persoon bestaat er een risico op onderduiken.

Om deze redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod gegeven en geen termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten.

Vier jaar

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard meteen inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

- de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden
- de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden

Betrokkene werd op 15.05.2017 door de politie van Antwerpen en de dienst sociale inspectie op heterdaad betrapt op zwartwerk. Door de sociale inspectie wordt hiervoor een pv opgesteld.

Betrokkene trachtte de politie van Antwerpen op het ogenblik van de controle te misleiden door zich te identificeren aan de hand van een Belgische identiteitskaart die hem niet toebehoort. Voor de deze feiten werd ten laste van betrokken een pv voor aanmatiging van naam opgesteld (pv nr (...)).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat betrokkene bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 3° van de wet van 15.12.1980, een inreisverbod van vier jaar opgelegd.

(...)"

1.14. Op 31 mei 2017 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Casablanca (Marokko).

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"9.1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikel 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Dat de bestreden beslissing niet uitlegt waarom verzoeker een inreisverbod ontvangt, niettegenstaande het feit dat hij duurzaam samenleeft met zijn partner van Belgische nationaliteit.

Dat er ook niet wordt gemotiveerd waarom de Dienst Vreemdelingenzaken kiest voor een inreisverbod voor 4 jaar overeenkomstig het artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Volgens voormelde bepaling kan immers tevens een korte termijn worden bepaald voor het inreisverbod.

De motivering van de bestreden beslissing is in werkelijkheid niets anders dan slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve niet op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven.

9.2. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten onrechte stelt dat verzoeker fraude zou hebben gepleegd om verblijf te bekomen of te behouden. De verwijzing naar een PV aangaande beweerd zwart werk of aanmatiging van naam, toont niet aan dat aan de voorwaarden van artikel 74/11 §1, lid 2, 1° Vreemdelingenwet is voldaan. In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar een niet-bestaand artikel.

Dat er bovendien sprake is van meer voordelige bepalingen die zijn vervat in een internationaal verdrag en in de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet die voorrang hebben en de toepassing van artikel 74/11 Vreemdelingenwet uitsluiten.

Verder dient erop te worden gewezen dat de schending van de openbare orde of nationale veiligheid restrictief dient geïnterpreteerd te worden en niet opweegt niet tegen het recht op een familiaal leven. Geen enkele afweging is geschied.

Dat geen rekening werd gehouden met de persoonlijke en familiale situatie van verzoeker. Er is geen sprake van een actuele en ernstige dreiging, die een fundamenteel belang van de maatschappij aantast. Een weigering op grond van een schending van de openbare orde kan niet worden weerhouden en is kennelijk onredelijk.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet bepaalt: (...)

De beslissing tot inreisverbod kon echter enkel samen worden genomen met het bevel om het grondgebied te verlaten in één en dezelfde beslissing. Hij ontving echter twee aparte beslissingen: een bijlage 13septies en een bijlage 13sexies.

Beide beslissingen zijn duidelijk en onafscheidelijk met elkaar verbonden. Het is de Dienst Vreemdelingenzaken niet toegelaten deze beslissingen kunstmatig op te splitsen. Een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, dient volgens verzoeker dan ook te leiden tot een vernietiging van het inreisverbod.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele motivatie geeft waarom zij kiest voor de termijn van vier jaar. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken een keuze heeft om al dan niet een bepaalde termijn toe te passen, dient zij dit bijzonder te motiveren. Zij heeft geen rekening gehouden met alle specifieke omstandigheden van de situatie van verzoeker en motiveert ook niet waarom zij meent dat een inreisverbod van vier jaar dient te worden toegepast.

9.3. Artikel 74/11 Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat de minister of zijn gemachtigde zich kunnen onthouden van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen. Van enige verplichting tot het opleggen van zulk een inreisverbod is geen enkele sprake.

Verwerende partij dient alleszins de bestreden beslissing niet te nemen. Zij wordt hier niet geconfronteerd met een wettelijke verplichting, maar met een wettelijke mogelijkheid.

9.4. Dat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld. Voornoemd beginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De overheid dient er voor te zorgen dat zij zorgvuldig te werk gaat bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en dient ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Dat het onzorgvuldig is dat aan verzoeker een inreisverbod wordt gegeven, terwijl hij hier samenwoont met een Belgische onderdane waarmee hij een relatie heeft en wenst te huwen.

Uit het voorgaande blijkt dienovereenkomstig dat de Dienst Vreemdelingenzaken de beginselen van behoorlijk bestuur niet heeft nageleefd, en dat haar handelswijze getuigt van onzorgvuldig bestuur en op een kennelijk onredelijke wijze.

De bestreden beslissing is eveneens kennelijk onredelijk gelet op de bovenstaande feiten.

Vastgesteld moet worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feiten niet correct heeft beoordeeld, en dat hij alleszins en minstens op grond daarvan op een onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken, kan de weigeringsbeslissing dan ook niet schragen.

9.5. Door de bestreden beslissing wordt het mensenrecht op de eerbiediging van het privé- en familiale leven geschonden (artikel 8 EVRM).

Dat het geenszins aangetoond is dat de verwijdering van verzoeker, die sedert geruime tijd een duurzame relatie onderhoudt met zijn partner, noodzakelijk zou zijn gelet op de dwingende bepalingen die worden beoogt in artikel 8§2 EVRM. Dat de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker van aard is om zijn privéleven zeer ernstig aan te tasten.

Dat er sprake is van een familieband tussen verzoeker en zijn partner. Dat deze band voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T7 Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Dat er een positieve verplichting is voor de staat bij een eerste toelating tot verblijf om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). De beoordeling van deze verplichting geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders. Dat het verderzetten van het privé- en gezinsleven elders onmogelijk is. Dat verzoeker niets meer verloren heeft in zijn land van herkomst.

Door het voor verzoeker onmogelijk te maken om samen te wonen met zijn Belgische partner, wordt er afbreuk gedaan aan het recht op een privéleven.

Gelet op alle bovenstaande feiten dient te worden besloten tot een onevenredige inmenging die niet noodzakelijk is in een democratische samenleving. Gelet op de concrete situatie van verzoeker kan worden besloten tot een schending van artikel 8 EVRM.

9.6. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het recht op de eerbiediging van het privé- en gezinsleven (artikel 8 EVRM), van de formele motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, en van de artikelen 7, 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing is dan ook aangetast met een absolute nietigheid en kan geen gevolgen ressorteren wegens overtreding hetzij van substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en/of wegens overschrijding of afwending van macht.

Uit het voorgaande blijkt dat de middelen gegrond zijn en dat een vernietiging van de bestreden beslissing zich opdringt."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikelen 6, 62, 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 EVRM van het zorgvuldigheidsbeginselen van het redelijkheidsbeginsel.

Hij betoogt dat niet wordt uitgelegd waarom hij een inreisverbod krijgt, terwijl hij een duurzame relatie heeft. De beslissing zou stereotiep zijn. Er zou geen afweging zijn gebeurd en niet gemotiveerd zijn waarom geopteerd wordt voor een termijn van vier jaar. Hij zou samenwonen met zijn Belgische partner.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen en er werd gemotiveerd omtrent de termijn van vier jaar.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;"

(R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Verzoeker betwist niet dat er voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Hij werd immers reeds op 31 mei 2017 gerepatrieerd naar Marokko. Verder werd er in de bestreden beslissing op gewezen dat hij reeds op 23 december 2014 werd gerepatrieerd naar Marokko en hem reeds een inreisverbod werd opgelegd, dat nog geldig was (namelijk tot 5 september 2017) op het moment dat hij zich terug naar België begaf. Uit het administratief verslag vreemdelingencontrole van 15 mei 2017, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker werd aangetroffen, gebruik makend van een valse identiteit. Hij vermeldde de politieagenten een ex-vrouw te hebben, maar was niet in staat de naam ervan te noemen. Waar hij zich thans beroept op artikel 8 EVRM, toont hij het bestaan van een effectief

beleefd gezinsleven niet aan. Hij vermeldt zelfs geen naam van zijn beweerde partner. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat hij reeds enkele jaren geleden uit de echt was gescheiden met een Belgische onderdane. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM.

Uit een lezing van de beslissing blijkt wel degelijk dat er gemotiveerd werd omtrent de termijn van vier jaar en erop gewezen werd dat hij de politie van Antwerpen trachtte te misleiden door zich te identificeren aan de hand van een Belgische identiteitskaart die hem niet toebehoort. Bovendien werd hij betrapt op zwartwerk. Voorgaande zijn gegronde redenen om een duur van 4 jaar te verantwoorden. Het tegendeel wordt niet aangetoond.

Een schending van de door verzoeker opgeworpen beginselen en bepalingen, wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij artikel 7 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, en derde lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd, met name omdat hem geen termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten wordt gegeven nu hij, ondanks een inreisverbod van drie jaar dat hem op 5 september 2014 werd opgelegd, op ongekende datum naar België terugkeerde zonder zijn aanwezigheid op het grondgebied kenbaar te maken en nu er, gezien deze feiten en het feit dat hij zich tracht te identificeren aan de hand van een identiteitskaart van een derde, een risico op onderduiken bestaat. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op vier jaar wordt gebracht, met name omdat de verzoeker “*bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures*”, waarbij *in concreto* wordt toegelicht dat hij op heterdaad betrapt werd op zwartwerk en dat hij hierbij de politie trachtte “*te misleiden door zich te identificeren aan de hand van een Belgische identiteitskaart die hem niet toebehoort*”. Gelet op dit laatste kan de verzoeker niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris “*geen enkele motivatie geeft waarom zij kiest voor de termijn van vier jaar*”.

Gelet op het voorgaande kan de verzoeker evenmin worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing niets anders is dan “*slechts een stijl- en standaardformule dewelke op geen enkele wijze beschouwd kan worden als een afdoende motivering van de bestreden beslissing*”. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, *quod non in casu*, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens

heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM.

3.3.3.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het in tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Uit artikel 74/11, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet blijkt dat de maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid op maximum vijf jaar wordt gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Te dezen wijst de verzoeker er op dat hij duurzaam samenleeft met zijn partner van Belgische nationaliteit. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker en mevrouw E.M.O. sinds 23 december 2008 uit de echt gescheiden zijn. Verder bevinden er zich in het administratief dossier geen aanwijzingen dat de verzoeker in België een partner zou hebben met wie hij duurzaam samenleeft. Voorts laat de verzoeker na de naam van zijn partner of enige concrete gegevens over zijn relatie met haar te vermelden, zodat het bestaan van de relatie, laat staan

de stabiliteit en de hechtheid ervan, geenszins wordt aangetoond. Er wordt dan ook niet ingezien waarom in de bestreden beslissing diende te worden uitgelegd waarom de “*verzoeker een inreisverbod ontvangt, niettegenstaande het feit dat hij duurzaam samenleeft met zijn partner van Belgische nationaliteit*”. Om dezelfde redenen is de kritiek als zou er in de bestreden beslissing geen afweging zijn gemaakt tussen de openbare orde enerzijds en het familieleven van de verzoeker anderzijds evenmin dienstig.

Voorts laat de verzoeker gelden dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom voor een inreisverbod met een duur van vier jaar wordt gekozen, terwijl overeenkomstig artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet ook voor een kortere termijn kan worden gekozen. Vooreerst kan worden verwezen naar wat hierboven, onder punt 3.3.2., werd uiteengezet, met name dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris wel degelijk de redenen heeft uiteengezet waarom voor een inreisverbod voor een duur van vier jaar wordt gekozen. Voorts brengt de verzoeker nergens concrete elementen aan die een inreisverbod voor een kortere duur wenselijk of noodzakelijk zouden maken en waarmee ten onrechte geen rekening werd gehouden bij het bepalen van de duur van het bestreden inreisverbod.

De verzoeker werpt op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte stelt dat hij fraude zou hebben gepleegd om verblijf te bekomen of te behouden. Hij betwist evenwel niet dat hij “*de politie van Antwerpen op het ogenblik van de controle (trachtte) te misleiden door zich te identificeren aan de hand van een Belgische identiteitskaart die hem niet toebehoort*” en dat voor deze feiten “*een pv voor aanmatiging van naam (werd) opgesteld (pv nr (...))*”. Er wordt niet ingezien – en de verzoeker licht niet *in concreto* toe – waarom de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van deze vaststellingen niet kon concluderen dat de verzoeker “*bewust en met frauduleuze intentie misbruik heeft gemaakt van de Belgische procedures*” en onterecht toepassing zou hebben gemaakt van artikel 74/11, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

Verder laat de verzoeker gelden dat de verwijzing naar een proces-verbaal aangaande beweerd zwartwerk of aanmatiging van naam niet aantoonde dat aan de voorwaarden van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet is voldaan. Hij gaat er evenwel aan voorbij dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven waarom hem geen termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten wordt toegestaan, met name omdat hij, ondanks een inreisverbod van drie jaar dat hem op 5 september 2014 werd opgelegd, op ongekende datum naar België terugkeerde zonder zijn aanwezigheid op het grondgebied kenbaar te maken en omdat er, gezien deze feiten en het feit dat hij zich trachtte te identificeren aan de hand van een identiteitskaart van een derde, een risico op onderduiken bestaat. De verzoeker heeft de beslissing van 15 mei 2017 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waarin hem om deze redenen geen enkele termijn werd toegestaan om vrijwillig het grondgebied te verlaten, overigens niet aangevochten.

De verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar een “*niet-bestaand artikel*”, doch hij laat na te specificeren naar welk niet-bestaand artikel in de bestreden beslissing wordt verwezen. Bovendien mist dit betoog juridische grondslag. In de bestreden beslissing wordt immers op duidelijke wijze aangegeven dat de thans bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, en derde lid, van de Vreemdelingenwet. Dit zijn bestaande bepalingen, die daarenboven in de bestreden beslissing worden geciteerd.

Voorts wijst de verzoeker op het bestaan van meer voordelige bepalingen die zijn vervat in een internationaal verdrag en in de overige bepalingen van de Vreemdelingenwet en die de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet uitsluiten. Hij laat evenwel na aan te duiden welke hogere rechtsnorm volgens hem van toepassing is op zijn concrete situatie en *in casu* de toepassing van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet uitsluit. Deze ongestaafde opmerking doet bijgevolg geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing. Voor zover de verzoeker doelt op artikel 8 van het EVRM, kan worden verwezen naar wat daaromtrent *infra*, onder punt 3.3.3.2., wordt uiteengezet.

In tegenstelling tot wat de verzoeker voorhoudt, zijn het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod afzonderlijke beslissingen, in die zin dat de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op afzonderlijke motieven is gesteund en dat de verwijderingsbeslissing op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod zou blijven bestaan. Elk van deze beslissingen kan met een afzonderlijk beroep worden bestreden (*cf.* RvS 18 december 2013, nr. 225.871). Het gegeven dat de eventuele vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen tot gevolg kan hebben dat ook het inreisverbod komt te vervallen, doet aan

voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten. *In casu* heeft de verzoeker evenwel nagelaten om de ten aanzien van hem op 16 mei 2017 genomen beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*) (zie *supra*, onder punt 1.12) aan te vechten. Inmiddels is de beroepstermijn verstreken, zodat deze beslissing definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Het betoog van de verzoeker dat een vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering dient te leiden tot de vernietiging van het thans bestreden inreisverbod is *in casu* dan ook niet dienstig.

De verzoeker laat gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening heeft gehouden met alle specifieke omstandigheden van zijn situatie, doch hij laat na *in concreto* toe te lichten welke omstandigheden door de gemachtigde werden veronachtzaamd.

Voorts wijst de verzoeker er nog op dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde zich op basis van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet omwille van humanitaire redenen kunnen onthouden van het opleggen van een inreisverbod, doch door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid zonder enige verdere concrete duiding te geven, toont de verzoeker niet aan dat deze bepaling geschonden werd.

De verzoeker voert ten slotte nog aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de feiten niet correct heeft beoordeeld, doch hij laat na *in concreto* te verduidelijken welke feiten op foutieve wijze werden beoordeeld, zodat deze opmerking niet van aard is om afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

Te dezen laat de verzoeker gelden dat hij *“sedert geruime tijd een duurzame relatie onderhoudt met zijn partner”* en dat deze band voldoende hecht is. Een dergelijke bewering, die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en waarbij noch de naam van de partner, noch op concrete wijze de duur van de relatie wordt vermeld, zodat het bestaan van de relatie, laat staan de stabiliteit en de hechtheid ervan, geenszins wordt aangetoond, volstaat evenwel niet om het bestaan van een privéleven of familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in gebreke blijft om het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM evenmin wordt aangetoond.

3.3.3.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.3.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot het opleggen van een inreisverbod van vier jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

3.3.6. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN